

Ст. *Стамболов* когато застъпи мѣстото на Ат. *Узунов* бѣ не „20 годишенъ хлапакъ“ както твърди автора на стр. 193, а момъкъ на 22—23 години.

На стр. 194—196 е вмѣстена „*Прокламацията*“, издадена отъ хиляди бѣлгарски въстаници въ Балкана, на 8-й Септемвр. 1875 год.“ Прокламацията е редактирана отъ членовѣтъ на Централния Комитетъ: Хр. *Ботевъ*, Стеф. *Стамболовъ*, Тодоръ *Пѣвъ*, Стоянъ *Заимовъ*, Кирякъ *Цанковъ*, Петъръ *Енчевъ*, и Панайотъ *Воловъ*, а не само отъ *Ботева* и *Стамболова*, както твърди автора.

На стр. 198 — 201 автора иронизира надъ войводитѣ Филипъ *Тотю* и Панайотъ *Хитовъ*. Сжщо иронизира надъ ученостѣта и страхливостѣта на П. Ивановъ и Г. Беневъ, учители тогава въ Стара-Загора.

На стр. 206 З. Стояновъ е изказалъ слѣдния *абсурдъ*: „шпионството цѣвти повече въ християнскитѣ държави; то върви наредъ съ философията“.

На стр. 311 — 251 автора живо и вѣрно рисува движението на Старозагорската въстаническа чета отъ „Чеджръ Могила“ до С. *Хайнето* и нейното окончателно распеляване. И тукъ, на отбѣлѣженитѣ страници, автора си е показалъ искусството „снимание на скици отъ природата“ и „характерезиране на личности“. Ст. *Стамболовъ* е нарисуванъ съ *приятни маслени* краски, а портрета на дѣдо Никола-Войводата е нацапанъ съ *варъ* и *калъ*; па и такъвъ си бѣ Войводата Никола *Веремчето*.

На стр. 262 — 263 автора намѣта *тогата* на обвинителъ, която съвсѣмъ не е за плѣщитѣ му и обвинява въ прѣдателство нѣколко отъ Старо-Загорскитѣ младежи, които сж зимали най инергично участие въ агитацията и организацията на движението; той обвинява Андрея *Момчевъ* и Димитра Х. *Генчевъ* въ прѣдателство. На сжщо основание трѣбвало би да се обвинятъ въ прѣдателство и младежитѣ: Тане *Пѣвъ* отъ Чирпанъ и Анастасъ *Тянковъ* отъ Хасково. Но ще ли бжде справедливо? Не, автора грѣши, като смѣсва постѣпкитѣ на *неопитнишѣ юноши* съ дѣлата на *истинскитѣ прѣдатели*, които истински прѣдатели за лични облаги и отъ злоба противъ дѣлото прѣдаватъ на